

Hero:Zero - av Nalle Windahl

I varje generation föds några individer med gynnsamma genetiska mutationer. Dessa fåtal utvalda individer blir en språngbräda för artens utveckling och överlevnad.

En del verkar i det tysta, andra hyllas som hjältar.

Och i naturens nyckfulla, smått humoristiska anda, finns det även en baksida på detta mynt. Det föds individer med inte fullt så gynnsamma genetiska mutationer.

En sådan individ är Anders.

Han är en helt vanlig kille, nästan. När han gick igenom puberteten och kroppen förändrades från en pojke till en ung man, utvecklades en extra ordinär förmåga.

Så här gick det till.

Anders var 12 år.

Han gick som vanligt den på den långa cykelvägen genom skogen, denna trista, raka, dåligt underhållna asfaltsväg. Det var en gråmulen eftermiddag, men det hade inte börjat regna ännu, även om det kändes som att det vilken sekund som helst skulle störta stora tunga droppar ner från himlen.

Den här skoldagen hade varit som alla andra. Anders så kallade skolkamrater hade ignorerat honom även idag, han hade gått runt ensam på skolgården på rasterna, och på lunchen hade de andra grabbarna i klassen hånat honom för fjunmustachen som växte under näsan.

Anders var den som hade börjat utvecklas först, han hade redan fått glest könshår, och de andra brukade viska och skratta bakom ryggen på honom i omklädningsrummet efter gympan.

Anders gick och dagdrömde, som så många andra gånger, han dagdrömde att han var en hjälte, en superhjälte, en sån som kunde göra extra ordinära saker som att flyga, eller vara jättestark eller super snabb.

Han kunde hjälpa Anna när hon var i nöd. Anna var den flicka på skolan som han var hemligt kär i. Hon hade så snälla ögon, men såg sorgsen ut. Han ville göra henne glad. Få de vackra och snälla ögonen att glittra av glädje och lycka och mota bort sorgen i dem.

Men han vågade inte prata med henne, även om hon inte var som de andra och sa elaka saker om honom, viskade och pekade på rasterna, så vågade han inte gå fram till henne.

Tänk om de andra skulle börja reta henne också. Det var helt enkelt inte värt risken.

Anders rycktes plötsligt ur sina dagdrömmar av en stor droppe som föll rakt ner i nacken, precis innanför kragen på jackan, och den kalla droppen hann rinna en liten bit ner för nacken och längs ryggraden innan den togs upp av hans kläder.

Till och med regnet hatar mig, tänkte han när han började springa på den evigt långa raka

cykelvägen.

Allt eftersom dropparna bombarderade honom och slog igenom varje torrt lager av skydd han hade på sig och vätan förde med sig kylan till huden, så snurrade tankarna, måste komma hem fort, skydd... Visst, den finns skydd i tunneln som går under järnvägen i slutet på den långa cykelvägen, men det är långt dit. Men att stå där blöt och kall var inget som lockade.

Bara den här gången, jag genar över järnvägen, tänkte han, samtidigt som han visste hur besviken hans mamma skulle bli om hon fick reda på att han genade där över.

När han och Jimmy, sin fyra år äldre kusin olovligt klättrat över staketet och hoppat ner på spåret för att klättra upp för trappan som ledde uppför den 5 meter höga bergväggen som utgjorde ena sidan av spåret nedanför hyreshusen där de bodde, hade han fegat ur och klättrat tillbaka över staketet och gått tillbaka in i skogen, han var 6 år då, och han kunde fortfarande höra tågturen bröla bakom ryggen, och när han vände sig om hade tåget kört förbi, men av Jimmy syntes inte ett spår, inte som han hade förstått då i alla fall.

Jo, mamma skulle bli jätte arg om han tog den vägen, men bara idag, och han skulle vara försiktig.

Han hade inga problem att hitta genom skogen fram till den plats där det gick att klättra över stängslet, trots att han inte hade varit där sen den dagen.

Regnet jagade honom hela vägen igenom skogen, när han kom fram till platsen med trappan på andra sidan spåret gned han regnet ur ansiktet och spanade åt höger, där var fri sikt in i tunneln, och tunneln var helt mörk, med undantag av ljusinsläppet från mynningen på andra sidan, åt vänster var sikten skymd då spåret svängde runt bergsknallen.

Han lyssnade, allt han hörde var regnet. Han tittade sig omkring och blickade uppåt mot kanten på berget, gatan där uppe verkade övergiven, men massor av fönster på hyreshusen en bit bort kunde dölja iakttagande ögon... Han tänkte på mamma igen, och hur besviken hon skulle bli om hon fick veta.

På en sekund tog han beslutet, han klättrade mödosamt över det hala, kalla stängslet som räckte honom upp till hakan, och glädde sig över att någon före honom klippt av taggråden som låg överst längs hela stängslet, men på just denna sektionen var den av.

Hans fötter landade tungt på andra sidan och han började gå upp över makadammen mot spåret. Det var tungt att gå i de stora stenarna, han ville röra sig snabbt men kände som om han gick i slow motion.

Han hörde hur det väste till lite i rälsen, sen plötsligt, som från ingenstans, kom tåget från vänster.

Nu hände många saker på ingen tid alls.

Först stelnade Anders till och blev helt paralyserad. Sedan sköt en instinkt igenom honom och

fyllde honom med en bedövande kraft.

Han såg att lokföraren tittade på honom men vände sig bort när tåget kom framrusande mot honom och han hörde tågtutan bröla innan han spände kroppen och sköt upp som en pil snett upp mot trappan.

I ren förvåning fann han sig klamrandes fast på trappträckets utsida någon meter över det framrusande tåget, med god marginal till de dödliga ledningarna som gav tåget kraft. Stålet var kallt och halt, men han hängde ändå kvar där, krampaktigt, tills hela tåget hade passerat, innan han osmidigt och halvt chockad, kravlade sig över räcket och ställde sig på ståltrappan. Han tog några ostadiga steg upp för de tre sista stegen innan han nådde mitt avsattsens på servicetrappan. När han stod där välldde allt över honom, vad hade nyss hänt, vad hade han gjort? Om han hade sett sig själv, skulle han se en rädd pojke, stå likblek och genomvåt och darra på en trappavsatts. De som inte hade sett vad som just hänt skulle anta att han darrade av kölden snarare än av, ja, vad det nu var som fick honom att darra.

Han tänkte tillbaka. Han stod på spåret, tåget kom, något hände i kroppen, som en reflex, han reagerade. Han tittade ner på spåret, det var tre meter ner och kanske fem meter bort. Det borde inte gå att hoppa så långt eller så högt, men det hade han gjort. Det fanns ingen annan förklaring.

Var han kanske en superhjälte, hade han övernaturliga krafter som han inte visste om?

Tankarna snurrade runt i huvudet när han gick de sista stegen upp till plattformen till gallerdörren, och utan att ens reflektera över det vred han om på låset som gick att öppna utan nyckel från insidan, som om han hade gått där 100 gånger innan. När han kom ut på gatan tittade han sig omkring, inte en människa ute.

Han var inte medveten om regnet längre, han frös inte mer, han var upprymd. Kände sig stark och oövervinnelig.

Han provade hoppa igen, men det såg mer ut som en korsning av en vingklippt anka och en halt groda som försökte ta sig fram över den regnvåta vägen.

Efter några misslyckade försök gav han upp sin regndans, som damen på översta våningen i det närmaste hyreshuset trodde att det var. Hon hade suttit och tittat på honom sedan han kom ut från gallerdörren som ledde ner till servicetrappan och hon satte ytterligare ett streck i blocket där hon höll koll på hur många ohängda ungdommar som olovligen sprang över spåret.

Det var fjärde den här veckan, det vill säga, fjärde som hon hade sett, hon såg ju inte alla.

En gång i veckan ringde hon sen in till polisen för att anmäla det.

De hade sedan länge slutat ta henne på allvar, men spelade artigt med när hon utförde, vad hon ansåg var sin medborgerliga plikt.

Anders insåg plötsligt var han var, jag han visste var han var, men han hade inte insett att han var *här*. Utanför Annas hus.

Han började dagdrömma igen, och såg för sin inre syn hur hon stod där hjälplös på balkongen och en tjuv, nej, det brann bakom henne, hon var fast på balkongen och kunde inte ta sig därifrån. Han använde sin nya förmåga och hoppade upp till henne på balkongen, tog henne i sin famn och hoppade ner med henne igen.

Han rycktes ur sin dagdröm när han kände instinkten igen, det han nyss känt när han hade stått framför tåget. Han spände sin kropp igen...

Damen i fönstret på översta våningen följde ynglingen med blicken, han gick sakta bortåt på den regndränkta vägen och såg inte ut att vara besvärad av regnet alls.

Han stannade plötsligt till och sen, helt oförklarligen flög han rätt upp i luften, som om han blivit upplyft av en osynlig hand.

Damen reste sig upp i ren förvåning.

Ynglingen som nyss skjutit rakt upp verkade stanna upp i höjd med fjärde våningen på huset, sen föll han handlöst neråt.

Hon såg honom ligga där i en liten hög, han rörde inte på sig. Damen satte sig ner igen, tyst.

Hon kunde knappt tro vad hon just sett, men ynglingen låg fortfarande kvar där på vägen, mitt i en vattenpöl. Hennes fingrar greppade efter telefonen och hon ringde sin vana trogen till polisen.

När de svarade och förstod att det var hon som ringde hörde hon hur autopiloten kopplades på hos konstapeln som hade svarat. Hon blev lite arg, det här var viktigt.

Hon berättade vad hon nyss sett och blev ännu argare när konstapeln inte kunde hålla tillbaka ett gapskratt i andra änden. Rejält arg krävde hon att de åtminstone kunde skicka en ambulans till den stackars ynglingen som låg där ute.

Konstapeln som tagit emot samtalet berättade snabbt historien för sina kollegor som alla också gapskrattade, men de kom alla fram till att det var bäst att skicka en ambulans, för det kunde ju faktiskt vara någon som var skadad, även om det inte gått till på det viset som damen beskrivit.

Anders visste inte hur länge han hade legat där på marken, men han kände regnet mot sitt ansikte och kylan från den blöta marken. När han slog upp ögonen såg han bara himmel och regn, Annas hus var precis i periferin, men han kunde inte vrida huvudet för att titta åt det hållet. Han hade fruktansvärt ont i hela kroppen. Vad hade hänt, hade han blivit påkörd av tåget? Nej, han kom ihåg. Han hade en superkraft som han inte lärt sig använda ännu. Han hade hoppat, högt. Och nu låg han här. Han kunde inte röra någon del av kroppen, bara öppna och stänga ögonen.

När ambulansen anlände hittade de en pojke i nedre tonåren som låg på marken, han tittade på dem med en smärtfylld blick, men han sa inget.

De kunde med blotta ögat se att han hade flera benbrott på olika ställen och spjälade honom ordentligt innan de försiktigt lyfte över honom till en bår och packade in honom i ambulansen och körde iväg honom.

Den officiella historien blev att pojken blivit påkörd av tåget och på något mirakulöst sätt överlevt genom att kastas upp i luften ett tiotal meter och landat på vägen ovanför tågspåret.

Lokföraren tyckte att han hade sett pojken försöka hoppa undan innan han träffades av tåget, och hade någon teori om att aerodynamiken runt tåget hade kastat upp honom i luften så att han kunde landa på vägen däruppe.

Att han inte träffats av tåget var nog alla överrens om, utan det var skadorna från fallet som gjort

honom förlamad.

Men damen på översta våningen stod fast vid vad hon hade sett, pojken hade lyfts upp i luften från gatan där han sedan hittats, han hade kommit upp från spåret via servicetrappan. Så var det, ingen skulle få henne att tro något annat, hon visste vad hon hade sett.